

POSTAVY

Nathalie Svenssonová (45 let), lékařka na oddělení psychiatrie v nemocnici v Uppsale. Přední severská expertka na psychopaty a členka státní Skupiny profilování pachatelů (SPP), která pomáhá policejním jednotkám v celém Švédsku řešit závažné násilné trestné činy. Nathalie se nedávno rozvedla s advokátem **Håkanem Svenssonem**. Mají spolu syna **Gabriela** (8 let) a dceru **Teu** (6 let).

Sonja Nilsonová (67 let), Nathaliina matka. Ráda si přihne martini, věnuje se střídavě fotografování a různým dobročinným projektům se svými kamarádkami z Lions Clubu.

Victor Nilson. Nathaliin otec, zemřel v první knize série s názvem *Fontána*.

Estelle Ekmanová (43 let), Nathaliina mladší sestra. Před devíti lety se jako právě vystudovaná zdravotní sestra přestěhovala do Sundsvallu.

Ingemar Granstam (62 let), vedoucí SPP. Drsný, avšak nikoliv hloupý detektiv ze severošvédského kraje Norrland. Kvůli tělesné stavbě, výraznému kníru a neotřesitelnému smyslu pro spravedlnost se mu přezdívá Mrož.

Tim Walter (22 let), nejmladší člen SPP. Vyžívá se v technice a datech. Je pro něj jednodušší naučit se z paměti tabulky a protokoly o výsleších než mluvit s lidmi.

Angelica Hübinettová (55 let), tvrdá a schopná soudní lékařka SPP, vždy oblečená v černém. Výpravné filmy ji dojmají daleko víc než pitvy.

Louise af Croneborg. Nathaliina nejlepší přítelkyně, seznámily se při studiích na lékařské fakultě v Uppsale. Louise provozuje kliniku plastické chirurgie ve Stockholmu na ulici Strandvägen. Dříve byla vdaná za policejního komisaře **Franka Hammara**.

Josefina „Jossan“ Lundströmová a **Cecilie Erikssonová.** Nathaliiny nejbližší přítelkyně v Uppsale. Josefina pracuje jako kadeřnice a má pět dětí, Cecilie je rozvedená lékařka a Nathaliina bývalá sousedka. Všechny tři zpívají ve sboru stylem „zpíváme špatně, ale rády“.

POSTAVY Z KNIŽNÍ SÉRIE O SUNDSVALLU

Kriminální komisař **Johan Axberg** (40 let), vedoucí oddělení cíleného pátrání. Žije se svou partnerkou **Karolínou Lindovou** (37 let), mají spolu syna **Alfreda** (18 měsíců).

Lékař **Erik Jensen** (40 let), Johanův jediný blízký přítel. Nedávno se rozešel se **Sárou**, ženou v domácnosti, která rozjela kariéru úspěšné spisovatelky a zároveň navázala vztah se svým literárním agentem **Josém Rodriguezem**. Erik a Sára spolu mají dvě dcery, **Sannu** (8 let) a **Eriku** (10 let).

Rosine Axbergová (88 let), Johanova babička. Žije na ostrově Frösön, kde Johan vyrůstal od svých 12 let, kdy jeho rodiče zahynuli při autonehodě.

PROLOG

UPPSALA,
ÚTERÝ 6. KVĚTNA

Zámek je rozbitý. Ucítí to, jakmile do něj vsune klíč. Nejde to hladce, klíč se zasekává. To za svých třicet čtyři let ve funkci hlídače ještě nezažil. Vloupal se sem někdo? Věděl snad, že nefunguje alarm? Ale proč by za sebou v tom případě zamykal?

S námahou otočí klíčem. V zámku to cvakne. Zaváhá. Měl by zavolat policii? Ne, dveře byly přece jen zamčené a hlídače Rådstama nebude nikdo vinit z toho, že se zbytečně strachuje. Obzvláště ne poslední pracovní den před odchodem do penze. Nejspíš je to jen další klukovina. Nějaký drzý fracek si pohrál se zámekem, aby udělal dojem na své stejně drzé kamarády. Před pouhými třemi týdny posprejovala jakási parta z centra dveře. Poničit Gustavianum, nejstarší a nejkrásnější univerzitní budovu – jak to vůbec může někoho napadnout?

Zvony na katedrále za ním začaly odbíjet osm. Přesné jako vždy, pomyslí si hlídač a otevře dveře. Panty zaskřípou, rozhodne se, že je před odchodem domů ještě naolejuje.

Rozsvítí světla na chodbě. Všechno vypadá jako obvykle. Skleněné dveře kanceláře a obchodu se suvenýry jsou zavřené a výstražná světla alarmu svítí. Uvnitř každopádně nikdo nebyl. Schodiště vedoucí po

obou stranách velké kovové koule, která stojí přesně tam, kde vedoucí rozhodl, že bude stát, je opuštěné. Na zdi obložených bílými kachličkami kreslí ranní slunce žluté obdélníky. Bude krásný den.

Zkontroloval skříňky na cennosti a toalety a vrátil se ke vchodu. Pohlédl na svůj pokrivený odraz v kovové kouli a vstoupil na schodiště nalevo.

Už v polovině výstupu ho začala bolet kolena. Artróza, jak tvrdil jeho lékař. Poradil mu, aby zhubnul několik kilo, začal chodit na rehabilitaci a pořídil si vložky do bot. No jo, pomyslel si hlídač. Co si člověk neudělá sám, to nemá. Zítra začne plavat, i když se v plavkách ukazuje k smrti nerad. Ale tonoucí se stébly chytá a on musí být na podzimní lov losů ve formě. Jeho zahrádka si navíc taky žádá svoje. Letos na ní bude poprvé moct trávit každý letní den.

Nahlédne k poplachové ústředně v prvním poschodí. Alarm hlídající vchodové dveře a okna je odpojený. Když chtěl včera večer poplašné zařízení zapnout, došlo ve spínači ke zkratu, a jelikož dodavatel zrovna neměl na skladě náhradní, vymění ho až dnes. Rozbitý díl vymění za náhradní díl, pomyslí si hlídač a vzpomene si na lékařův popis operace, při níž se do kolenou upevňují kloubní náhrady. Ale až tak zlé to s ním snad nebude.

Ostatní alarmy fungují dokonale. Uklidní ho to. Rozbitý zámek je jediná škoda, kterou potenciální lupič způsobil. Všechny cennosti jsou v kanceláři, v obchodě se suvenýry a ve vitrínách. Obejde sál, v němž leží dvě mumie, a rozsvítí světla. Vzpomene si, že dnes přijdou tři školní exkurze. Těší se na ně. Dětský úžas nad mumii a augsburským panoptikem nic nepřekoná.

S úsměvem na tváři vyjde do druhého poschodí. Stejný postup zopakuje ve staré knihovně a v sále s uměleckou sbírkou. Zná každý předmět, každý stín a každé rozvrzané prkno v podlaze, jako by to byla součást jeho samého.

Tohle je naposledy, kdy budím muzeum do nového dne, pomyslí si hlídač s nostalgií, kterou cítí jen zřídka.

V sále, kde jsou vystaveny předměty z pohřebiště ve Valsgärde, vkročí jako obvykle na stupínek vyložený tlustými tabulemi skla, které chrání archeologické nálezy z pohřebních lodí. S potěšením pozoruje, jak jeho boty kráčí nad předměty o celá tisíciletí staršími, než je on sám. Ve srovnání s jejich věkem neznámá jeho pětadesát let vůbec nic. Je pouhé dítě, jak mu pokaždé říkala máma, než před třemi lety zemřela.

Teď už zbývá jen anatomické divadlo. Potom půjde dolů postavit na kávu. Ví, že ho vedoucí pozve na dort a sušenky. Nemá sice rád, když ho někdo oslavuje, ale takové uznání ho těší.

Občas *neplatí*, že co si člověk neudělá sám, to nemá, napadne ho a pousměje se.

Opírá se rukou o zeď a stoupá po úzkém točitém schodišti, které pod jeho vahou jako obvykle praská. Dvacet čtyři schodů, pokaždé je počítá, aby odvedl pozornost od bolesti v kolenou. Navyklym pohybem vyloví svazek klíčů a odemkne dveře ze žilkovaného dřeva.

Ve chvíli, kdy dveře otevře, si všimne, že něco je špatně.

Černá bota a holé chodidlo. Na pitevním stole někdo leží.

Chce si snad ze mě někdo vystřelit? Provést mi v můj poslední pracovní den kanadský žertík?

Přejede pohledem po anatomickém divadle s osmiúhelníkovým půdorysem. Nikoho nevidí. Přesvědčený, že jde o pouhý vtíp, přistoupí blíž.

Je to mladá žena. Leží bez hnutí, prázdný pohled upírá na strop. Rozpuštěné světlé vlasy ji obklopují jako svatozář. Kalhoty i kalhotky má stažené až ke kolenům, pleť bílou jako sníh.

Do nohou se mu nahrne krev. Zapotácí se a chytí se zábradlí, které pitevní stůl obklopuje.

Myšlenky mu víří v hlavě.
Na dívčině holé patě vidí modrý pruh. Na krku fialové stopy.
Místnost se s ním zatočí. Pokusí se zalapat po dechu, ale nemůže se nadechnout.
Odvrátí se a začne zvracet.

1

UPPSALA,
STŘEDA 7. KVĚTNA

Nathalie Svenssonová otevřela oči a vmžiku se cítila zcela probuzená. Krev jí bušila ve spáncích a noční košile se jí lepila na kůži. Zároveň mrzla. Noční můra plná obrazů a hlasů bledla.

Nebylo těžké uhadnout, o čem se jí zdálo. Vždyť za poslední týden prožila horší věci než za celý svůj život. Pravda o deset let staré vraždě Adama, její životní lásky. Brutální smrt jejího táty Victora. Znovu navázaný kontakt s mladší sestrou Estelle a její možná spoluúčast na vraždách v Sundsvallu. Navíc ji v prsou jako trn píchalo pomyšlení na dnešní závěrečné jednání o svěření dětí do péče. Jako by to všechno nestačilo, měla se spolu s SPP, Skupinou profilování pachatelů, zúčastnit honu na sériového násilníka, ze kterého se navíc minulé pondělí stal vrah.

Okraj tmavě modré zatemňovací rolety prosvítilo slunce. Za oknem štěbetali ptáci, jako by dnes byl první den po stvoření světa. Všechno to představovalo úplný opak toho, jak se Nathalie cítila. Posadila se a zkontrolovala mobil na nočním stolku.

05.59.

Budík měla nastavený na šest. To, že se vzbudila o minutu dřív, značilo, jak je rozrušená. Za normálních okolností nebyla ranní ptáče

a budík dokázala odložit až třikrát, obzvláště pokud si ho – jako teď – nastavila tak, aby si ještě stihla zaběhnout svou dlouhou trasu.

Vstala, protáhla se a podívala se do zrcadla na skříni. Tmavě hnědé vlasy s roztrepenými konečky jí visely na ramena. Uvědomila si, že se musí nechat ostříhat. I když v posledních dnech špatně jedla a necvičila, v namodralém šeru byly její paže, břicho a boky velmi hezké a měkce zaoblené. Vzpomněla si, jak Johan Axberg poznamenal, že vypadá jako Leila, ta kuchařka z televize. Odrhla oči od svého odrazu v zrcadle a pomyslela si, že kdyby ji viděl teď, nenamalovanou, bledou, s mastnou pletí a napuchlýma očima, rozhodně by to neřekl.

Opatrně vklouzla do Gabrielova pokoje. Jako obvykle ze sebe odkopal příkrývku a ruce a nohy rozhodil jako loutka. Často ji napadalo, že Gabriela jeho ADHD pronásleduje do snů, ale nyní k její úlevě spal hlubokým spánkem. Přetáhla přes něj příkrývku a vešla k Teji. Její předčasně vyspělá šestiletá princezna ležela na zádech s pažemi podél těla. Příkrývka a polštář byly stejně hladké, jako když usnula. Na levém rameni jí klidně spočíval tmavý cop. Tea dýchala tak tiše, že jí Nathalie musela položit dlaň na hrudník, aby se ujistila, že se opravdu zvedá a klesá.

Přesvědčila se, že mobily dětí jsou nabitě, a sešla po schodech dolů. Většinou se vzbudily, až když se vrátila, a věděly, že nebývá pryč déle než dvacet minut.

Opláchla si tvář studenou vodou, stáhla si vlasy do culíku a kartáčkem se zbavila noční pachuti v ústech. Na chodbě si oblékla neonově zelenou běžeckou kombinézu, připevnila si na nohu krokomeř a zavázala si boty. Nepříjemný pocit ze snu ji stále ještě neopustil, nyní ho ale způsobovalo něco jiného, konkrétnějšího. Skutečnost, že které se probudit nemůže.

Když vyšla na venkovní vstupní schodiště, pochopila, proč ptáci zpívají symfonii překypující životem. Nebe bylo bez mráčku a Nathalie musela chvíli mžourat, než si její oči na tak silné sluneční světlo zvykly.

Jezero Mälaren se lesklo a zářilo mezi plážemi zálivu Ekoln jako stříbrný ták. Stěžně lodí u poloostrova Skärholmen byly nehybné jako na obraze. Postřehla jediný pohyb, sýkorky a vrabce poletující mezi krmítkem a pučícími větvemi břízy, na kterou s dětmi zavěsila lojové koule. Rozhodla se, že dnes nebude poslouchat ani písně anglických chlapeckých skupin, ani písně, které má zpívat se sborem v Ekeby. Dnes, zatímco bude běhání vyplavovat neklid z jejího těla, chce slyšet jaro a svůj vlastní tep.

Zamknula vstupní dveře. I když slyšela zapadnout západku, musela ještě zkusit kliku. U poštovní schránky spustila na mobilu stopky a rozhodla se, že překoná svůj osobní rekord. To si říkala pokaždé, když šla běhat, ať už vybíhala na trasu doma v Kungshamnu na jih od Uppsaly nebo po noční schůzce běžela do parku na stockholmském ostrově Djurgården. Dnes si to však pomyslela spíš ze zvyku, než že by toho opravdu chtěla dosáhnout.

První kroky byly jako vždy nejtěžší. Když přiběhla k lesíku, jehož okraj ležel sto metrů od domu, klouby měla rozehřáté a krev jí pumpovala do svalů život.

Myšlenky se jí zatoulaly k případu, ohledně kterého jí včera večer volal komisař Ingemar Granstam. V centru Uppsaly někdo během dvou dní brutálně znásilnil dvě studentky. K prvnímu útoku došlo večer na pálení čarodějnic u uppsalského zámku, k druhému za knihovnou Carolina Rediviva. Oba útoky se odehrály okolo půlnoci, obě dívky měly světlé vlasy a modré oči. Pachatel přepadl své oběti zezadu a během znásilnění se je pokusil škrtit, z místa činu následně odjel na kole. Na první pohled nic pro SPP. Ale když našli na pódiu anatomického divadla v Gustavianu další světlovlasou studentku, znásilněnou a uškrcenou, zavolali jejich skupině.

Když Granstam požádal Nathalii o pomoc, nejdřív váhala. Měla plné ruce práce s jednáním o svěření dětí do péče a s konfliktem s mámou Sonjou ohledně tátova pohřbu. Zítra má mít navíc velkou přednášku

v univerzitní aule a v pátek přijede na návštěvu Estelle s dětmi. Nathalie měla v plánu využít svůj volný týden tak, že bude trávit čas s Gabrielem a Teou a pořádně uklidí doma. Snad i dožene svůj stávající výzkum.

Granstam jí však předložil výzvu. A když se Nathalie dozvěděla, že se obětí číslo tři stala Hanna, dcera její přítelkyně Cecilie, souhlasila. Přece jen je přední severská expertka na sériové násilníky a nemohla by se Cecilii podívat do očí, kdyby s pátráním nepomohla.

Schůzka se sociálkou byla naplánovaná na půl deváté a v deset hodin měla na policejní stanici sraz profilovací skupina. Nathalie zrychlila. Když vybíhala do malého svahu, kde lesík končil a přecházel v obdělání pole, v nohou se jí začala tvořit kyselina mléčná. Běžela po cestičce vinoucí se mezi polem a zálivem a sledovala svůj odraz ve vodě jasné jako zrcadlo. Zároveň s kroky se jí před očima zhmotňovala představa Hanny.

Mladá a krásná Hanna, stejně jiskřivě veselá jako dnešní jarní ráno. Když jí Granstam řekl, že ta uškrcená žena v Gustavianu je právě ona, něco se v Nathalii rozbilo.

Cecilie a Hanna. Vzhledem i chováním si byly podobné jako vejce vejci a měly k sobě blízký vztah, takový, jaký Nathalie doufala, že bude mít ona s Gabrielem a Teou, až budou dospívat. Nathalie se s Cecilíí seznámila ve sboru v Ekeby. Cecilie bydlela tři bloky od vily ve čtvrti Kåbo, kde po rozvodu s Nathalií zůstal žít Håkan, a na zkoušky sboru tak často jezdily spolu.

Poté co Cecilie obdržela tu příšernou zprávu, Nathalie se ze všech sil snažila být jí oporou. Mluvila s ní, naslouchala jí a zdržovala se konejšivých slov. Večer má přivést Cecilii večeri a přespat u ní. Cecilie totiž žila po rozvodu sama a Hanna byla její jediná dcera.

Hanna byla v dětství spíš jako chlapec, ale vyrostla z ní krásná mladá žena. Na zkouškách sboru je obvykle doprovázela na klavír a Nathalie jí v prvním semestru studia lékařství vyučovala. O loňských Vánocích Hanna hlídala Teu a Gabriela.

Nedokázala pochopit, že je Hanna pryč. Za víčky jí pálily slzy, nechala je stékat po tvářích a přidala do kroku.

Když přiběhla k zatačce u Gustavssonovy stodoly, zavibroval jí v kapse mobil. Jako první jí napadlo, že se Gabriel nebo Tea vzbudili. Zatímco zápasila se zipem, zaslechla psí štěkot – tři krátká zaštěkání a potom ticho. Měla dojem, že štěkot přichází od jejího domu, zvedla zrak a přehlédla pole, les a vodu.

V dohledu ani živáček. V okolí žádní psi nežijí. Podivila se, jak se tam ten pes ocitl.

Nebo se snad přeslechla?